

тло и добро ! Сега азъ ясно вече разбрахъ, че земята е околичеста, ама пакъ не можахъ да са остава да не мисла и да не *дознавамъ*. — „Ами защо са намъ чини, че тя е плоска ? попитахъ азъ дѣда попа. — „Защо ние изведнашъ не можеме да видимъ, че тя е околичеста ?“ — „Ами ти колко надалечъ можешъ да видишъ ? ма понита дѣдо попъ. — „Ти колко надалечъ можешъ да видишъ около себѣ си !“ — „На хилядо или на двѣ хиляди разкрача, както ми са чини, азъ мога да вида.“ — „Е, видишъ ли ти сега ? Ти само на двѣ хиляди разкрача надалечъ можешъ да видишъ, а това е почти нищо ! Ако ти и на десетъ хиляди разкрача надалечъ да би можалъ да видишъ, то и тогава не щеше да видишъ земята цѣла, защото тя не е лебеница, а много милиона-милионенъ пѣти по-голѣма отъ нея. Знаешъ ли ти, че ако запашемъ земята съ единъ поѣсъ, то тоя поѣсъ трѣбъ да е 37,000 върста или 55,500,000 аршина джлагъ ; а да я обиколишъ отъ единътъ край до другиятъ, тебе би трѣбале цѣли три години ? Дека може една бжлха, като човѣкътъ, да я види сичката ; а още и тогава, когато той сѣди и самъ на нея ! Ако ти да би можалъ да отлѣтишъ отъ нея, да кажемъ, баремъ до месѣчината, то тогава, азъ мисла, би я видѣлъ сичката : видѣлъ би така също, че тя е околичеста. А сега, когато ти сѣдишъ на нея, ти видишъ само онова, щото е предъ носѣтъ ти, видишъ петъ хиляди крачки надалечъ, а не сичката земя. А такова мжничко мѣстенце, което ти видишъ, ти са чини плоско за това, защото е мжничко. Нема и онова мѣс-